

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze, jako soud pro mládež, rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Kadlece a přísedících Hany Veinertové a Jitky Miňovské v hlavním líčení konaném dne 14. ledna 2020 v Praze, **t a k t o**:

Obžalovaní

m l a d i s t v ý J . G .

narozený xxx v Praze, trvale bytem xxx, a

m l a d i s t v ý D . H .

narozený xxx v Litoměřicích, trvale bytem xxx,

j s o u v i n n i , ž e

dne 17. února 2019 v době kolem 18:30 hodin v Praze 9 – Černý Most, ve vnitrobloku domů xxx, zavedli do prostor parkovacích stání **poškozenou nezletilou A.P.**, narozenou xxx, kterou

přitlačili ke zdi a začali ji oba střídavě líbat a osahávat na prsou, mladistvý D.H. poškozené stáhnul kalhoty ke kotníkům a mladistvý J.G. jí vyhrnul rolák nad prsa, mladistvý D.H. pak poškozené zasunul prsty do pochvy a mladistvý J.G. ji hladil na přirození, pak si mladistvý D.H. stoupl za poškozenou nezletilou, stáhnul si kalhoty do půli stehů, chytil silně poškozenou nezletilou oběma rukama zezadu v oblasti třísel a snažil se poškozené nezletilé zasunout svůj penis do konečníku, což se mu pro odpor poškozené nezletilé nepodařilo, současně se mladistvý J.G. postavil před poškozenou nezletilou, také si stáhnul kalhoty a snažil se jí zavést svůj penis do vagíny, přitom se oba mladiství opakovaně snažili poškozenou nezletilou přimět, aby roztáhla nohy, a když se mladistvému J.G. opakovaně pro odpor poškozené nezletilé nepodařilo na ní vykonat vaginální pohlavní styk, tak ji oběma rukama chytil za zátylek a tlačil jí silou hlavu ke svému rozkroku a při tom jí říkal, aby mu provedla felaci, což poškozená nezletilá odmítla, jednání obou mladistvých se poškozená opakovaně slovně bránila, říkala, že to nechce a oba rukama od sebe odstrkávala a to až do okamžiku, kdy se mladiství začali pokoušet o anální a vaginální styk, kdy už pouze uhýbala pánví, aby jim v průniku zabránila, v tu dobu se již bála, že budou mladiství více agresivní, situace se jí jevila tak bezvýchodná, načež když mladiství pochopili, že se jim vaginální a anální pohlavní styk s poškozenou nepodaří uskutečnit, dalšího jednání zanechali a mladistvý J.G. odešel do rohu parkovacího stání, kde masturboval až do svého vyvrcholení, poté všichni z místa odešli, tohoto jednání se mladiství dopustili i přesto, že oba věděli, že poškozená dosud nedovršila patnáctý rok věku,

t e d y : jiného násilím donutili k pohlavnímu styku, čin spáchali jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a na dítěti mladším patnácti let,

č í m ž s p á c h a l i

provinění znásilnění podle § 185 odst. 1 al. 1, odst. 2, písm. a), 3 písm. a), tr. zákoníku

a o d s u z u j í s e

mladistvý J.G.

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 31 odst. 1 zákona č. 218/2003 Sb., o soudnictví ve věcech mládeže (dále jen ZSM) k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku.**

Podle § 84 tr. zákoníku a § 33 odst. 1 ZSM se výkon uloženého trestního opatření mladistvému podmíněně odkládá na **zkušební dobu 2 (dvou) let za současného vyslovení dohledu** nad mladistvým.

Podle § 33 odst. 1 ZSM, § 15 odst. 1 ZSM a § 17 odst. 1, 2, 4 ZSM se mladistvému ukládá výchovné opatření **vykonat během zkušební doby** podmíněně odloženého trestního opatření **probační program Proxima Sociale** vedený Probační a mediační službou ČR.

mladistvý D.H.h

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 31 odst. 1 ZSM k trestnímu opatření odnětí svobody v trvání **1 (jednoho) roku**.

Podle § 84 tr. zákoníku a § 33 odst. 1 ZSM se výkon uloženého trestního opatření mladistvému podmíněně odkládá na **zkušební dobu 2 (dvou) let za současného vyslovení dohledu** nad mladistvým.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se **oběma mladistvým ukládá nahradit** společně a nerozdílně jako **náhradu nemajetkové újmy poškozené A.P.**, nar. xxx, bytem xxx, **částku 150 000,-Kč**.

O d ů v o d n ě n í

1. Po provedeném dokazování zjistil soud skutkový stav tak, jak je popsán ve výroku rozsudku. Samotnému jednání mladistvých v garážovém stání předcházelo setkání mladistvého H. s jeho tehdejší přítelkyní svědkyní T.S., která na setkání s ním přivedla právě poškozenou, jakožto svoji kamarádku. Nejdříve byli venku, pak u H. v bytě. Do bytu posléze přišel i bratranec mladistvého H. mladistvý G.. Společně popíjeli vodku, vyjma svědkyně S.. Před šestou hodinou večerní volali svědkyni S. rodiče s tím, že již je pozdě a vyzvednou jí a poškozenou autem. Poškozené se nicméně návštěva líbila a proto nabídku odvozu kamarádky S. odmítla. Čtveřice po šesté hodině večer opustila byt a šla vyprovodit T. S.. Když poškozená zůstala s mladistvými samotná, procházeli se po Černém Mostě, až z popudu mladistvých došli ke garážovému stání, specifikovanému ve výroku tohoto rozsudku, kam za mladistvými poškozená na jejich výzvu vešla. Mladiství se k poškozené do té doby chovali přátelsky, z jejich chování neměla žádné obavy. V garážovém stání se mladiství začali na poškozenou tlačit, začali jí líbat a snažili se obnažit prsa a stáhnout kalhoty, proti čemuž se poškozená opakovaně a zcela jasně vymezila, pronesla, že „to nechce“ a rukama se je snažila od sebe odstrčit. Tento jasně srozumitelný odpor

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselská.

oba mladiství ignorovali, tlačili se k tělu poškozené stále víc a pokračovali v jednání podrobně popsaném ve výroku rozsudku.

2. Obžalovaní **mladistvý J.G. a mladistvý D.H.** se k jednání kladenému jim za vinu oba doznali. Oba prohlásili, že věděli, že poškozené nebylo patnáct let a oba popsali průběh dne v podstatných rysech obdobně a to včetně obnažení poškozené, zasunutí prstů mladistvým H. do vagíny poškozené, hlazení přirození poškozené mladistvým G. a pokusu o vaginální soulož ze strany G. a anální ze strany H.. Oba mladiství činu nyní litují, již by na dívku mladší patnácti let sexuálně nenaléhali. Rovněž oba mladiství popřeli, že by poškozená s jejich jednáním nesouhlasila. Připustili, že řikala, „že je to divný“, že se nahá stydí za svoji postavu apod., nicméně neřekla, že to nechce, naopak jim s vysvlékáním pomohla.

3. **Svědkyň A.P.**, poškozená, popsala průběh návštěvy u mladistvého H., příjezd mladistvého G.a, odjezd kamarádky S. a uvedla, že poté při procházce s mladistvými tito zašli do předmětného garážového stání. Poškozené se místo zdálo tmavé, nicméně tam za mladistvými po jejich výzvě vešla. Oba mladiství se v garážovém stání začali k poškozené přibližovat, ustupovala až ke stěně, na kterou ji natlačili a když jí začali líbat a osahávat po těle, ihned je začala rukama odstrkovat, řekla jim, „že ne“ a „že to nechce“. Mladiství přes tento jasně vymezený odpor pokračovali v osahávání, více a více se na poškozenou tiskli, sahalo jí na prsa a snažili se jí svléknout. Poškozená znovu, nejméně pětkrát řekla, že „to nechce“ a stále je od sebe odstrkovala. Mladistvým se nakonec podařilo stáhnout poškozené kalhoty ke kolenům a vyhrnout oděv nad prsa, H. vsunul poškozené prsty do vagíny, což jí zabořelo a řekla opět, že to nechce, což zůstalo opět bez odezvy, oba v osahávání pokračovali. Mladistvý H. po chvíli prsty z vagíny vyndal, chytil poškozenou zezadu a pokoušel se jí zasunout penis do análního otvoru, naopak mladistvý G. stál stále před poškozenou a snažil se jí vsunout penis do vagíny. V daný moment dostala poškozená strach, bála se, aby chlapci nezačali být víc agresivní, nevěděla, co má dělat, jen se pohybem snažila pruniku do vagíny a do análního otvoru zabránit. Když se ani jednomu z mladistvých nepodařilo proniknout do poškozené, započal G. nutit poškozenou k felaci, což odmítla a řekla, že musí domů, což mladiství opět nerespektovali. Po chvíli naléhání na poškozenou zanechali, G. podešel a v koutě garážového stání masturboval až do vyvrcholení a poté si oba natáhli kalhoty, poškozená rovněž a z místa odešli. H. šel domů, G. šel s poškozenou ke stanici, neboť také jel domů.

4. Na stanici nebyla poškozená schopna nastoupit do autobusu, rozplakala se, zavolala domů a otec pro ni přijel autem. Jakmile přijela poškozená domů, svěřila se se zážitkem matce a přes telefon i kamarádce S.. Psychika poškozené, s kterou měla již předtím problémy, se po prožitku velmi zhoršila, není schopna být v kolektivu, nechodí od té doby do školy, je v odborné psychiatrické péči. Na těle žádná zranění neměla, byla po činu vyšetřena i gynekologicky.

5. **Svědkyň Dagmar P.**, matka poškozené, pospala, jak se jí dcera v daný večer svěřila. K popisům detailů děje dceru nenutila, věc ihned oznámili policii. Dcera jasně sdělila, že se bránila, odstrkovala je, kluci na ní byli naplácnutý jeden zepředu, druhý zezadu. Na otázku proč nekřičela či neutekla, odpověděla, že měla strach, nevěděla, zda jí mladiství neublíží, vůbec nevěděla, co má dělat. Psychika dcery se poté zhoršila. Zrovna byla v období, kdy se její stav zlepšil a toto jí velmi ublížilo. Není schopna chodit do školy, dceru učí doma, ale je to těžké, je po prášcích na psychiku hodně unavená, prospěch se dceří citelně zhoršil.

6. **Svědkyň T.S.**, kamarádka poškozené, popsala průběh odpoledne, kdy s poškozenou jela za svým přítelem mladistvým H., kam přišel i mladistvý G.. Když pro svědkyni přijeli rodiče, aby obě děvčata odvezli domů, poškozená svědkyni řekla, že by tam s kluky ráda ještě chvíli zůstala.

Všichni šli k metru, kde na svědkyni čekali rodiče. Potom večer si svědkyně psala s poškozenou na Messengeru a ta jí sdělila, že jí mladiství znásilnili.

7. Vytištěná komunikace dívek byla provedena jako listinný důkaz a jasně z ní plyne, že poškozená znásilnění se svědkyní S. ten večer velmi emotivně rozebírá, svědkyně poskytuje potřebné kontakty na mladistvé, aby věc poškozená mohla oznámit. Svědkyně S. se poškozená omlouvá, klade si čin částečně za vinu. Svědkyně S. si ihned zablokovala komunikaci s mladistvým H..

8. S vytištěné komunikace na Messengeru mezi svědkyní S. a mladistvým H., plyne, že se daný den sešli a to i s poškozenou a poté ve večerních hodinách a následující dny se mladistvý snaží o kontakt se svědkyní, na což tato už nereaguje.

9. Z výpovědi **znalkyň MUDr. Petry Uhlíkové a PhDr. Simony Měchové, Ph.D.**, soud k osobě poškozené zjistil, že jde o dívku trpící již před projednávaným skutkem duševní poruchou (xxx xxx xxx), přičemž stav se před událostí postupně stabilizoval a zlepšoval. Po předmětném prožitku se její psychický stav významně zhoršil, událost pro ni byla výraznou emoční zátěží. Veškeré již dříve přítomné příznaky a obtíže poškozené se reaktivně a zásadně prohloubily. Událostí je poškozená psychicky traumatizovaná. Zhoršení psychického stavu je u poškozené jednoznačně důsledkem jí líčeného prožitku. Popis události je z pohledu klinické psychologie věrohodný, vykazuje všech třináct znaků věrohodné výpovědi (detailnost, originalita, časové ukotvení, konzistentnost atd.). Postoj poškozené, kdy chování mladistvých verbálně opakovaně marně odmítala a ani odstrkování nebylo respektováno, spočívající v určitém „zamrznutí“ (postoj, vydržím to, hlavně ať mi neublíží a mám to za sebou a nespolupráce – neroztažení nohou, snaha pohybem zamezit penetraci) jsou přirozeným obranným mechanismem oběti sexuálního útoku. Zamrznutí přichází až po projeveném, ale nerespektovaném nesouhlasu s chováním druhé osoby. Poškozená byla svolná maximálně s líbáním, nesouhlasila s žádnou jinou aktivitou.

10. Ze zpráv Dětského krizového centra a MUDr. Doležalové soud zjistil, že psychický stav poškozené se po projednávání události zhoršil, není schopna být v kolektivu, nespí, má děsivé sny, bojí se chlapců. Stav poškozené se během takřka roku od události postupně zlepšuje, ale jen velmi pomalu.

11. Z lékařské zprávy MUDr. Hany Kosové, dětské gynekoložky, soud zjistil, že poškozená je panna, genitál i okolí análního otvoru nejeví známky násilí.

12. Z protokolu o ohledání místa činu a protokolu o vydání oděvních součástí poškozené soud zjistil, jaké stopy byly kde zajištěny. Z odborného vyjádření Kriminalistického ústavu Praha pak soud zjistil, že biologický materiál obou mladistvých i poškozené byl nalezen v předmětném garážovém stání.

13. Ze záznamu kamerového systému soud zjistil pohyb mladistvého H. s poškozenou a svědkyní S. po třetí hodině odpoledne a samotné poškozené u metra Černý Most před sedmou hodinou večerní.

14. Z výpovědí **znalců MUDr. Jiřího Koutka, prof. MUDr. Jiřího Rabocha, DrSc. a doc. PhDr. Jany Kocourkové**, ve vztahu k oběma mladistvým, soud zjistil, že ani jeden z nich netrpí duševní poruchou, nebo sexuální deviací. Množství požitého alkoholu u obou nedosahovalo takové míry, aby u nich došlo k forenzně významnému ovlivnění rozpoznávacích a ovládacích schopností. Mladiství nejsou osobami závislými na alkoholu či jiné psychoaktivní látce, z pohledu

odbornosti znalců nejsou osobami, jejichž pobyt na svobodě by byl nebezpečný. Osobnostně jsou oba mladiství nezralí, jednoduše strukturovaní, nikoliv primárně agresivní. Intelektově jsou oba v pásmu normy (G. xxx, H. xxx, ale v rámci normy). Výhled na resocializaci je u obou dobrý, nicméně důležité je dosažení vzdělání – kvalifikace.

15. Ze zpráv orgánu sociálněprávní ochrany dětí, probační služby, programu Proxima Sociale a opisu rejstříku trestů, soud zjistil rodinnou situaci u obou mladistvých (v podstatě dobrá), pozitivní náhled obou na nepřijatelnost sexuálně motivovaného chování k dívkám mladším patnácti let, stejně jako ochotu obou vykonat probační program. Oba mladiství sepsali pro poškozenou omluvný dopis. Protože pravidla programu Proxima Sociale neumožňují, aby jeden a ten samý běh absolvovali spolupachatelé, program prozatím vykonal jen mladistvý H. a to úspěšně. Mladistvý G. nastoupí do aktuálně otevíraného běhu téhož programu. Ani jeden z mladistvých dosud nebyl soudně trestán.

16. Po takto provedeném dokazování má soud za prokázané, že oba mladiství svým společným jednáním popsáním ve výroku rozsudku naplnili všechny znaky provinění podle § 6 ZSM a § 13 tr. zákoníku a to v podobě skutkové podstaty provinění znásilnění podle § 185 odst. 1, al. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, neboť společně jiného násilím donutili k pohlavnímu styku, čin spáchali jiným pohlavním stykem provedeným způsobem srovnatelným se souloží a na dítěti mladším patnácti let. Oba mladiství jednali prokazatelně společně, sledovali týž cíl a to souložit s poškozenou.

17. Úmysl mladistvých nejlépe vyplývá z jejich prokázaného jednání. Oba mladiství se podíleli na vysvléknutí poškozené, sahalo jí na přirození a prsa, oba se vyvlékli, oba se pokusili o soulož (anální H. resp. vaginální G.), oba tak činili přesto, že mladistvá s vysvléknutím a dalším sexuálně motivovaným jednáním jasně nesouhlasila. Svobodná vůle poškozené, jak daleko zajde sexuálně motivované jednání, která byla svolná maximálně s líbáním a s dalším (osahávání, vysvléknutí, souložení) jasně nesouhlasila, byla násilně překonána. Mladiství nedbali projevů nesouhlasu, využili nemožnosti poškozené opustit dané relativně uzavřené a opuštěné místo, tlačili jí těly na zeď a proti její vůli ji vysvlékli, poté došlo k průniku prsty mladistvého H. do vagíny poškozené a poté se oba pokusili o proniknutí i penisy.

18. Právě průnikem prsty společným jednáním dokonali znásilnění, neboť tzv. „prstění“, naplňuje, dle ustálené judikatury, termín *pohlavní styk provedený způsobem srovnatelným se souloží*. Podstatný je zde průnik, tzn. nahrazení penisu při souloží předmětem či jinou částí těla a k tomu prokazatelně došlo. Z hlediska kvalifikace proto jde o dokonání skutku, byť následovaly i neúspěšné pokusy jak o vaginální tak o anální styk, tedy soulož ve vlastním slovy smyslu, které by, posuzovány izolovaně, byly kvalifikovány jako znásilnění ve stadiu pokusu.

19. Současně oba mladiství znali skutečný věk poškozené, věděli, že jí je toliko čtrnáct let.

20. S ohledem na vše shora rozvedené, jde ze strany obou mladistvých o zavinění v úmyslu přímém, neboť jejich společné jednání směřovalo k témuž cíli souloži s čtrnáctiletou poškozenou a to přesto, že věděli, že tato s danou aktivitou nesouhlasí.

21. Obhajoba obou mladistvých, spočívá v tvrzení, že čin, pokud jde o konání samo, sice spáchali a to při znalosti věku poškozené, ovšem měli za to, že tato s jednáním souhlasí. Mladiství setrvali na tom, že s vysvlékáním jim poškozená dokonce pomohla, neřekla, že by o souložení nestála, neodstrkovala je, pokud dle znalců posléze tzv. „zamrzla“ (neprojevovala dále nesouhlas), mohli si to sexuálně nezkušeni, huře sociálně obratní a spíše podprůměrně inteligentní mladiství vyložit, jako souhlas.

22. Zmíněnou obhajobu má soud za účelovou, vedenou snahou mladistvých dosáhnout příznivější právní kvalifikace jejich bezesporu trestněprávně postižitelného konání. Soud jistě paušálně neoznačuje za nemožné případy, kdy poškozená dívka není sto projevit nesouhlas způsobem pro útočníka seznatelným, nesouhlas prožívá toliko vnitřně, popřípadě nesouhlas projevuje způsobem, který zpochybňuje jeho vážnost a opravdovost. O takový případ však v dané věci nejde. Jednak je zjevné, že s aktivitou poškozená skutečně vnitřně nesouhlasila, o čemž jasně svědčí stopy na její psychice, která se po prožitku rapidně zhoršila. Současně postoj poškozené, že se bránila, je dlouhodobě konzistentní a její výpověď v tom směru učiněná je přesvědčivá, detailní, odpovídá následkům, je tedy věrohodná. Poškozená se svěřila ihned po činu matce a kamarádce, věc popsala policii a posléze do své výpovědi. Vždy zmiňuje opakovaný verbální nesouhlas a fyzické odstrkávání, bránění se pruniku penisy a nesouhlas s vysvlečením. Tento nesouhlas pak koresponduje s dopadem na její psychiku.

23. Obhajoba mladistvých, že „ne“ nezaznělo, je vyvrácena i tím, že ono „zamrznutí“ oběti (tj. pasivita, snaha útok přetrpět, nebránit se) i dle znalkyň přichází poté, kdy projevený nesouhlas není respektován. Jinými slovy poškozená se brání, slovně i fyzicky, ale je přemožena, její odpor je marný a tím se pro ni situace stává bezvýchodnou. Až zde pak dochází k propadu do nečinnosti, když předchozí snaha odvrátit útok se ukázala neefektivní, naopak riziko agrese zvyšující.

24. Mladiství současně jsou dle závěru znalců, přes určité osobnostní nedokonalosti a nižší intelekt, dostatečně rozumově vyspělí. Mladiství tak umí rozeznat nepřijatelnost souložení s dětmi, stejně jako umí pochopit poškozenou projevený nesouhlas. Jde o osoby zapadající intelektově i osobnostně ještě do pásma průměru, dobře se vyjadřující, zjevně orientované místem a časem, navštěvující běžné školy. Soud proto nemá nejmenších pochyb o tom, že pokud je dívka odstrkuje, brání se vysvlečení a říká, že nechce a na jednání viditelně nespolupracuje, že oba jistě pochopili, že poškozená o další sexuálně motivované jednání z jejich strany nestojí.

25. Rovněž nutno upozornit na skutečnost, že poškozená nemá jediný důvod poškozeným přitěžovat, stojí od počátku na stejné pozici, její popis skutku nijak negraduje. Již matce popsala znásilnění, stejně jako svědkyni S.. Její výpověď je věrohodnou i z pohledu psychologie. Díky těmto závěrům, zejména od počátku jasně líčenému nesouhlasu, pocíťování prožitku jako újmy, konzistentnosti, korespondenci výpovědi se závěry znalkyň a s psychickým stavem a nespornou vnitřní logice výpovědi, soud vyhodnotil výpověď poškozené jako věrohodnou a mladistvé usvědčující.

26. Konečně je nelogické, pokud by poškozená s aktivitami vedoucími k souložení souhlasila, jak tvrdí oba mladiství, aby k souloži nedošlo. Pro obranu a nesouhlas svědčí právě fakt, že k penetraci penisy nedošlo. Kdyby poškozená pohyby pánví neuhýbala, nebránila se roztažení nohou, což je chování, které ona sama přesně popisuje a z něž je nesouhlas zcela zřejmý, k souloži by nutně došlo. Jinak řečeno, pokud by souhlasila a spolupracovala, děj by se vyvíjel nutně odlišně.

27. I objektivní stránku provinění má soud u obou mladistvých za naplněnou, když tito svým společným jednáním, tedy nedbáním odporu poškozené, natlačením se na její tělo v přesile, vysvlečením, osaháváním, pruníkem prsty do její vagíny a snahou o pruník penisy, přímo směřovali k jejich sexuálnímu uspokojení na těle poškozené a to proti její vůli, přičemž příčinná souvislost mezi jednáním mladistvých a popsány následky je, vzhledem k shora uvedenému, mimo jakoukoliv pochybnost.

28. Soud má za to, že skutkový stav věci byl zjištěn bez důvodných pochybností, když oba mladiství se k celému jednání doznávají, s výjimkou toho, že by poškozená se sexuálními aktivitami nesouhlasila, přičemž tato částečná obhajoba je spolehlivě vyvrácena, jak shora rozvedeno. Doznání, pokud jde o místo, čas, znalost věku a jednání v garážovém stání jako takové, zcela koresponduje s výpovědí samotné poškozené a i se zajištěnými a vyhodnocenými stopami. Jak již zmíněno, pokud mladiství popírají, že nevěděli, že poškozená s jejich konáním nesouhlasí, je tato verze děje jasně vyvrácena, díky věrohodné výpovědi poškozené, která koresponduje se závěry znalkyň, pokud jde o dopad zážitku do roviny psychiky poškozené, který zpětně naopak potvrzuje, že traumatizující děj poškozená prožila. O nezaujatosti a odborné erudici ve věci činných znalců soud nemá žádný známý důvod pochybovat. Stejně tak veškeré listinné důkazy má soud za věrohodné, úplné, dokumentující skutečný stav věci. Ve věci slyšené svědky pak má soud rovněž za věrohodné, poškozená již byla podrobně rozebrána, a u svědkyň Dagmar P. a Terezy S., jejichž výpovědi skutkový stav dokreslují a potvrzují poškozenou vypovězené, soud rovněž nemá žádný známý důvod, proč by pochyboval o jejich věrohodnosti. Svědkyně vypovídaly po řádném poučení, konzistentně, logicky a ve shodě s ostatními důkazy, tedy soud nemá obavu z účelovosti jejich výpovědí ve snaze poškozené nekriticky stranit. Veškeré zmíněné věrohodné a vzájemně korespondující důkazy pak tvoří logicky uzavřený a pevně soudržný okruh, z něž bezpečně plyne popsáný skutkový stav, jak v části mladistvími doznávané, tak popírané, když jejich částečnou obhajobu spolehlivě vyvrací. Lze uzavřít, že na základě dostatečně široce provedeného dokazování je skutkový stav zjištěn bez důvodných pochybností a současně je s jistotou vyloučen jiný, ve smyslu pro mladistvé výhodnější, skutkový děj.

29. Při úvaze o druhu a výměře opatření, jenž by měla být mladistvým za spáchané provinění uložena, hodnotil soud všechny okolnosti případu, jakož i okolnosti charakterizující osoby obou mladistvých. Ze shora uvedených důvodů a s přihlédnutím zejména k ustanovení § 9 odst. 1 ZSM dospěl soud k závěru, že podíl obou mladistvých na jednání je obdobný, za takřka totožný lze označit i jejich přístup k věci (částečné doznání), jejich nulovou trestní minulost a stejně tak i osobnostní rysy. Oba mladiství rovněž příkladně již během přípravného řízení spolupracovali s probační a mediační službou a souhlasili s dobrovolným výkonem probačního programu Proxima Sociale, který mladistvý H. již zdárně vykonal.

30. Oběma Mladistvým tedy polehčuje celá řada významných polehčujících okolností, byť nelze přehlédnout, že úplný náhled a zcela kritický přístup ke svému zavadovému chování dosud nemají, když účelově popírají, že konali vědomě přes odpor poškozené. Pokud by přistoupila i tato významná okolnost a poškození by sami přistoupili, byť k částečné, náhradě nemajetkové újmy poškozené, bylo by na místě postupovat v duchu restorativní justice a uložit opatření mírnější, při aplikaci § 32 ZSM. K tomuto postupu, ale právě tyto dvě podmínky chyběly. Soud nemůže zcela odhlédnout ani od faktu, že mladiství spáchali provinění velmi závažné, u zletilého pachatele by šlo o zvláště závažný zločin, kde by v úvahu nepřicházel jiný trest, než mnohaletý nepodmíněný trest odnětí svobody. Nelze dále odhlédnout ani od poměrně významných dopadů do života poškozené, která se s prožitkem bude vyrovnávat ještě delší dobu, což ji významně limituje v běžném životě. Na tomto místě soud pro úplnost uvádí, že na druhou stranu nelze mladistvým přičíst k tíži, že se činu dopustili na poškozené s již narušenou psychikou, tedy dopad v rovině psychické je u ní výraznější a tíživější. Nebylo bezpečně prokázáno, že o tomto faktu mladiství věděli. Nadto, i kdyby to prokázáno bylo, tak by mladiství s ohledem na své osobnostní limity a zcela nulovou vzdělanost v rovině psychiatrie, nemohli nést za tento následek odpovědnost, neboť jde o okolnost pro ně zcela nepředstavitelnou, jde o pro ně neznámou rovinu dopadů jejich konání.

31. Při zohlednění všech těchto okolností soud zvažoval uložení trestního opatření odnětí svobody podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 31 odst. 1 ZMS, tedy v rámci sazby jeden rok až pět let. Díky převaze polehčujících okolností u obou mladistvých soud uzavřel, že jim lze uložit trestní opatření na samé spodní hranici, tedy v trvání jednoho roku. Současně soud díky přístupu mladistvých shledal podmínky pro podmíněný odklad výkonu uloženého trestního opatření podle § 84 tr. zákoníku a § 33 odst. 1 ZSM na středně dlouhou zkušební dobu dvou let za současně vysloveného dohledu.

32. Zkušební dobu by soud volil maximální, pokud by opatření ukládal bezprostředně po činu. Jelikož od spáchání činu uběhl rok, kdy mladiství podle všeho vedli řádné životy a příkladně spolupracovali s probační službou, soud jim tento takřka rok při stanovení zkušební doby zohlednil. Současně soud mladistvému G. uložil výchovné opatření, vykonat probační program Proxima Sociale, když jej, nikoliv z vlastní viny, nemohl vykonat jako mladistvý H. již během přípravného řízení. Nejde tedy o přísnější sankci, než u mladistvého H., naopak jde o vyrovnání přijatých opatření a mechanismu působení na oba mladistvé.

33. Takto uložené opatření jednak poskytne mladistvým dostatečnou podporu a odbornou pomoc v jimi deklarované snaze vést řádný život a současně je dostatečným motivem, neopustit slibovanou cestu řádného života, dokončení vzdělání, odčinění újmy atd. Pokud by jeden nebo oba mladiství svým slibům a uloženým povinnostem nedostáli, soud má dostatečně dlouhý prostor jejich jednání sledovat a v případě zjištění prohřešků okamžitě reagovat nařízením výkonu nyní podmíněného trestního opatření, které je relativně dlouhé. Jinými slovy pokud mladiství selžou, pokud jimi deklarovaná snaha po nápravě je toliko předstíraná a nikoliv opravdová, představuje uložené opatření ztrátu osobní svobody ne celý jeden rok.

34. K trestnímu řízení se řádně a včas připojila poškozená A.P. se svým nárokem na náhradu nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč. Nemajetkovou újmu spatřuje v poměrně masivním zásahu do její psychiky, kdy se její obtíže po činu mladistvých významně ztížily a výrazně a dlouhodobě jí komplikují život.

35. Nárok na nemajetkovou újmu se může skládat ze tří typů nároků. Jednak jde o bolestné, toto ve věci nárokováno nebylo. Dále jde o ztížení společenského uplatnění, tedy změnu kvality života poškozeného před a po činu. V tomto směru poškozená nárok částečně formulovala. Třetí typ nároku představuje jakási zbytková nemajetková újma spočívající v duševních obtížích, které nespádají pod první dvě uvedené kategorie, což je opět částečně případ poškozenou tvrzený.

36. Ve vztahu ke ztížení společenského uplatnění a psychických obtížích poškozené možno vycházet zejména z vyjádření znalkyň, které jednoznačně uzavřely, že obtíže poškozené se v důsledku provinění prohloubily a to významně. Jde o zhoršení stavu sice nediagnostikované jako posttraumatická stresová porucha, nicméně obdobné a obdobně závažné a do života poškozené dlouhodobě zasahující. Doba zásahu je takřka rok, zlepšení je jen postupné a prognóza krajně nejistá. Dále možno vycházet ze zpráv DKC, ošetřující psychiatry a výpovědi matky svědkyně Dagmar P., které dále přibližují obtíže poškozené. Za významné soud považuje zejména zesílení medikace vedoucí až k útlumu, což způsobuje zhoršený školní prospěch, dále neschopnost navštěvovat kolektiv a to včetně školní docházky, která je nahrazena domácím vyučováním. Dále jde o stavy úzkosti, nespavosti a navazující psychické obtíže, nemluvě o rizicích ve vývoji psychosexuálních vztahů do budoucna.

37. Zásah do života poškozené je zjevně významný a dlouhodobý, stejně jako její psychické obtíže a s tím související komplikace. Pokud by poškozená zcela dostala své povinnosti v rámci adhezního řízení nejen tvrdit, ale i prokazovat (viz § 43 odst. 3 tr. řádu), zejména doložila

odborný znalecký posudek znalce specialisty na ztížení společenského uplatnění, patrně by mohla nárokovat více. Bez tohoto posudku, jenž by soudu odpověděl přesně na ryze odbornou otázku, nelze zásah do kvality života přesně kvantifikovat. Nicméně jak uvedeno, je zřejmé, že zásah je skutečně velmi významný a kvalitu života poškozené i její budoucnost výrazně ovlivňuje a snižuje její životní šance. Současně je bezpečně prokázáno, že zhoršení psychiky je důsledkem jednání mladistvými zaviněného a trestněprávně postižitelného.

38. Za tohoto stavu věci soud považuje nárok na kompenzaci nemajetkové újmy ve výši 150 000 Kč, tedy fakticky 75 000 Kč proti každému z mladistvých, za spíše minimální, tedy jistě bezpečně odůvodněný. Při zásazích významně méně zásadních, jen krátkou dobu trvajících a bez jakýchkoliv odpadů do budoucna, je mladistvým pravidelně ukládáno, jako reparace nemajetkové újmy oběti sexuálního útoku, zaplatit částky v řádech desítek tisíc korun. Jak již naznačeno, při detailní kvantifikaci ztížení společenského uplatnění, by byl nárok prokázán jistě významně vyšší. Proto soud postupoval podle § 228 odst. 1 tr. řádu a uložil oběma mladistvým uhradit rukou společnou a nerozdílnou poškozené, jako odčinění psychických obtíží a s tím spojeným ztížením kvality života, částku 150 000 Kč. Tato částka, byť se může zdát pro mladistvé vysoká, není na prahu dospělosti likvidační, je splatitelná postupně z příjmů z brigád atd. a obtíže poškozené vyvažuje skutečně jen z části.

P o u č e n í : Proti rozsudku lze podat odvolání do osmi dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení, a to prostřednictvím soudu zdejšího, k Vrchnímu soudu v Praze, jako soudu pro mládež. Z odvolání musí být patrné, ve kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou rozsudku nebo řízení, které mu předcházelo, vytýkány. Obžalovaný mladistvý a osoby oprávněné podat odvolání v jeho prospěch mohou odvoláním napadnout všechny výroky rozsudku. Rovněž státní zástupce může rozsudek napadnout pro nesprávnost kteréhokoli výroku, případně proto, že takový výrok učiněn nebyl, a je povinen uvést, zda odvolání podává, byť i zčásti, ve prospěch či v neprospěch obžalovaného. Poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody, může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o náhradě škody, případně proto, že takový výrok učiněn nebyl. Zúčastněná osoba může rozsudek napadnout pro nesprávnost výroku o zabrání věci.

Praha 14. ledna 2020

Jan KADLEC v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Kateřina Veselská.